

*Боднар Катерина Віталіївна,
аспірантка кафедри економічної політики та менеджменту,
ХарPI НАДУ, м. Харків
ORCID 0000-0001-8559-5112*

УДК 351.332.316

doi: 10.34213/db.21.01.30

УДОСКОНАЛЕННЯ МЕХАНІЗМІВ ПУБЛІЧНОГО УПРАВЛІННЯ СТАЛИМ РОЗВИТКОМ РЕГІОНІВ УКРАЇНИ В УМОВАХ ГЛОБАЛІЗАЦІЇ: АДАПТАЦІЙНИЙ ПІДХІД

У статті розглянуто теоретичні засади публічного управління сталим розвитком регіонів в Україні, узагальнено підходи до формування механізмів публічного управління сталим розвитком регіонів на різних етапах формування регіональної політики в умовах глобалізації, а також запропоновано адаптаційний підхід до удосконалення таких механізмів.

Ключові слова: сталий розвиток регіонів, публічне управління сталим розвитком регіонів, глобалізація, механізми публічного управління сталим розвитком регіонів, адаптація.

Постановка проблеми. Сьогодні, як показує загальноєвропейська практика, успішність регіонального та місцевого розвитку є запорукою розвитку всієї держави. Упродовж останніх років у суспільстві все частіше порушується питання щодо місця і ролі держави та її регіонів у забезпеченні достойного рівня життя громадян, створенні комфортного середовища для їхнього розвитку. Досліджуючи зазначені питання, сьогодні слід зважати ще на одну важливу характеристику сучасного світу – глобалізацію, яка впливає на найважливіші процеси соціально-економічного розвитку світової системи, і її прояв є багатовимірним. Набувши рис процесу, здебільшого суперечливого й непослідовного, глобалізація справляє вплив і на регіональний розвиток та стан економічної безпеки національної економіки кожної держави в цілому. Саме тому дослідження механізмів публічного управління сталим розвитком регіонів України в умовах глобалізації є актуальними та затребуваними сьогодні.

Аналіз останніх досліджень і публікацій. Теоретичні засади публічного управління сталим розвитком регіонів – предмет дослідження багатьох науковців. Різні аспекти сталого розвитку громад і регіонів розглядаються в працях В. Бабаєва, О. Васильєвої, Б. Данилишина, І. Дунаєва, В. Куйбіди, Ю. Куца,

М. Латиніна, В. Мамонової, Н. Павлюка, Ю. Шарова та ін. Окремі аспекти трансформації системи державного управління в умовах глобалізації розглядалися у публікаціях О. Білоруса, Р. Войтович, І. Грицяка, І. Надольного, Д. Карамішева, В. Князева, І. Кравченко, С. Майбороди, Т. Мотренка, І. Розпутенка, В. Токовенко, В. Трощинського, І. Чухно, В. Шамрая, В. Юрчишина та ін. Така увага з боку науковців доводить актуальність проблематики дослідження механізмів публічного управління сталим розвитком регіонів в умовах глобалізації, потребуючи обґрунтування нових підходів до їх удосконалення.

Мета статті – узагальнити підходи до формування механізмів публічного управління сталим розвитком регіонів України та окреслити шляхи їх удосконалення в умовах глобалізації.

Виклад основного матеріалу. У загальному розумінні сталий розвиток регіону означає підвищення рівня подолання ним несприятливих соціальних, економічних, екологічних та інших ризиків і тенденцій, зі спроможністю забезпечувати збалансований розвиток, саморегулювання, самовдосконалення із максимальним використанням внутрішніх і зовнішніх позитивних ресурсів для задоволення потреб населення регіону. Сталий розвиток регіону обумовлюється визначенням цілей соціального розвитку та виявлення умов щодо їх досягнення, за яких економічні цілі є похідними від соціальних і засобом забезпечення сталого розвитку в цілому.

Найбільш повно принципи сталого розвитку регіону в соціально-економічній сфері визначає Н. Павлюк:

- пріоритет людини в соціально-економічному розвитку регіону;
- підвищення рівня добробуту населення регіону, подолання бідності, якісна зміна структури споживання;
- пріоритетний розвиток систем охорони здоров'я, освіти, науки, культури як чинників довгострокового зростання продуктивної, творчої активності населення регіону і, як наслідок, еволюції народного господарства;
- перехід до ресурсозберігаючого, інноваційного типу розвитку економіки регіону;

- гармонізація співвідношень населення регіону з природним оточенням;
- забезпечення сьгоднішніх соціальних потреб і створення умов для майбутнього соціуму регіону;
- взаємна відповідальність органів влади, підприємницьких структур та населення за сталий розвиток регіону;
- відкритість та прозорість соціально-економічної політики регіону та участі всіх верств населення в реалізації стратегії сталого розвитку регіону;
- розвиток міжнародної співпраці і соціального партнерства з метою забезпечення сталого розвитку регіону та ін. [5].

Отже сталий розвиток регіону характеризується його можливістю забезпечувати позитивну динаміку соціально-економічних показників, рівня і якості життя населення, використовувати з цією метою інноваційні чинники і умови, у тому числі, збалансоване відтворення соціального, економічного, природно-ресурсного потенціалів.

Необхідною умовою сталого розвитку регіону є ефективна система публічного управління, яке передбачає організовані системні дії щодо збалансованого функціонування регіональних систем з метою покращання якості та підвищення рівня життя населення.

Серед пріоритетів публічного управління сталим розвитком регіонів Г. Волинський на сьогоднішній день визначає такі:

- стимулювання та підтримка місцевих ініціатив щодо ефективного використання внутрішнього потенціалу регіонів;
- зменшення територіальної диференціації за індексом регіонального людського розвитку;
- формування конкурентоспроможності регіонів;
- стимулювання міжрегіональної інтеграції та запровадження дієвих інструментів для її державної підтримки; визначення проблемних територій у регіонах та реалізація державних заходів щодо вирішення проблем;
- створення ефективної системи охорони навколишнього природного середовища шляхом врахування екологічної складової у стратегіях регіонального розвитку;

– створення механізмів представництва інтересів регіонів на загальнонаціональному рівні і територіальних громад – на регіональному рівні;

– формування з урахуванням документів Ради Європи та Європейського Союзу нормативно-правової бази, необхідної для реалізації державної регіональної політики, поліпшення матеріального, фінансового, інформаційного, кадрового та іншого ресурсного забезпечення розвитку регіонів, сприяння здійсненню повноважень органами місцевого самоврядування [2].

В Україні сьогодні публічне управління регіональним розвитком може здійснюватися у формі:

– трансфертів, спрямованих до місцевих бюджетів з державного бюджету, для вирівнювання фінансового забезпечення регіону;

– додаткової фінансової підтримки депресивних регіонів;

– державних цільових програм, спрямованих на вирішення територіальних проблем (досягнення прискореного зростання пріоритетних галузей регіонального господарства, зростання експортного потенціалу регіону);

– бюджетних інвестицій і конкретних інвестиційних проєктів (так званий бюджет розвитку) тощо [3].

Слід також зазначити, що нові підходи до публічного управління сталим розвитком регіонів передбачають орієнтацію на децентралізацію державної влади й партнерство між різними її рівнями, партнерство із неурядовим сектором, також взаємозалежність економічного розвитку та рівня конкурентоспроможності регіонів.

Актуальність зміни парадигми публічного управління на сучасному етапі розвитку суспільства та вдосконалення механізмів публічного управління сталим розвитком регіонів сьогодні посилюється тим, що власне до окреслених проблем додається ще одна, яка має назву «глобалізація». Визнаючи цей процес як тісну взаємодію, зближення всередині людської спільноти, перетворення її на один всесвітній організм, учені здебільшого звертають увагу на економічний фактор.

Однак глобалізація зачіпає не лише економіку держав у цілому, вона стосується всіх сфер життєдіяльності людини, включаючи освіту, культуру, релігійні уподобання, побут та ін. Науковці одноголосні в тому, що не лише перспективи, а й наслідки глобалізації ще недостатньо вивчені. Виходячи із зазначеного вище, «сталий розвиток» як поняття вчені пропонують розглядати як результат соціально-економічної та політичної ефективності організації суспільного життя, який покликаний насамперед забезпечувати благоустрій населення планети в умовах глобалізації. Глобалізація характеризується багатьма вітчизняними дослідниками як імовірний орієнтир трансформаційного процесу для українського суспільства. Частина науковців вважає, що глобалізація та регіоналізація перебувають у своєрідному симбіозі взаємно посилюючись. Інші вчені стверджують, що це два антагоністичних процеси.

Узагальнимо підходи вітчизняних науковців до формування механізмів публічного управління сталим розвитком регіонів у межах держави, у тому числі в контексті глобалізації. У цілому механізми публічного управління сталим розвитком регіонів та їх складові визначаються органами влади центрального і регіонального рівнів залежно від завдань, які необхідно вирішити на певному етапі. Для забезпечення регіонального розвитку використовується ряд механізмів, які комбінуються та адаптуються до особливостей кожного регіону, а також з часом змінюються. Проте на кожному етапі розвитку держави та її регіонів використовуються механізми, які є домінуючими та яким приділяється особлива увага держави. З'ясуємо, як ці механізми змінюються в умовах глобалізації.

На перших етапах формування регіональної політики найголовнішим механізмом стає фінансове вирівнювання регіонального розвитку, яке має на меті ліквідацію диспропорцій розвитку окремих територій, тобто забезпечення приблизно однакового рівня життя як за кількісними, так і за якісними характеристиками. Згідно зі світовою практикою та зважаючи на процеси глобалізації сьогодні застосовуються такі основні механізми для

підтримки економічно проблемних територій: гранти, субсидії, доступ до державних контрактів, зниження рівня оподаткування, зменшення відсотків на позики, мікрокредитування, гарантії (гарантійні інституції), людські ресурси, виробництво, поєднання проектів розвитку інфраструктури з проектами розвитку галузей, промислові парки, бізнес-зони, підтримка малого і середнього бізнесу, розвиток кластерів [4]. Тобто механізми підтримки проблемних територій стають більш складними та максимально наближеними до проблем і можливостей територій. Якщо раніше їх застосовувала безпосередньо держава, то сьогодні в багатьох країнах провідну роль у забезпеченні регіонального розвитку відіграють самі регіони.

«Еволюція» механізмів публічного управління сталим розвитком регіонів в умовах глобалізації наведена в таблиці 3. Зазначені механізми можуть застосовуватись одночасно, на будь-якому етапі, виходячи з рівня розвитку та можливостей регіону, але досягнення високої їх результативності можливе за умови проходження регіоном усіх попередніх етапів та активної взаємодії у регіоні. Для кожної території необхідний свій час щодо цього, залежно від її особливостей та впроваджуваної політики [6].

Узагальнюючи викладене вище, зазначимо, що механізми публічного управління сталим розвитком регіонів ніколи не залишаються незмінними, вони формуються, змінюються та застосовуються залежно від сукупного впливу всіх факторів, які є різними у різний час та на різних територіях. Якщо на перших етапах формування регіональної політики державою застосовуються механізми підтримки депресивних та «сильних» територій, то пізніше об'єктивно зумовлюється необхідність стимулювання розвитку всіх територій шляхом застосування диференційованих механізмів та інструментів, на основі проєктного підходу та з урахуванням їх соціально-економічного потенціалу.

“Еволюція” механізмів публічного управління сталим розвитком регіонів

<i>Етап розвитку регіону</i>	<i>Цілі механізмів регіонального розвитку</i>	<i>Детермінанти формування і зростання</i>	<i>Основні механізми регіонального розвитку</i>
Перший	Вирівнювання регіонального розвитку	Суттєві диспропорції регіонального розвитку	Фінансова підтримка розвитку регіонів
	Стимулювання розвитку окремих територій та підприємств	Наявність особливо зручних територій для розміщення підприємств суміжних галузей; значний економічний потенціал окремих територій	Створення та розвиток базової інфраструктури регіонів; створення промислових районів, спеціальних економічних зон, індустріальних парків; здійснення державних інвестицій у розвиток окремих підприємств
Другий	Стимулювання саморозвитку регіонів	Територіальна конкуренція; глобалізація; регіоналізація; недостатня ефективність централізованого підходу до забезпечення розвитку регіонів; зміцнення потенціалу регіонального управління	Формування інфраструктури підтримки підприємництва; удосконалення соціальної інфраструктури; створення агенцій регіонального розвитку; заходи з кооперації регіональних суб'єктів; стратегічне управління регіональним розвитком
Третій	Формування регіональних інноваційних систем	Загострення територіальної конкуренції; ефективне використання окремими регіонами конкурентних переваг; розвиток промислових галузей; високий рівень взаємодії суб'єктів господарювання	Створення бізнес-інкубаторів, центрів інноваційного розвитку, технопарків, наукових парків, кластерів; підтримка розвитку інноваційних мереж; заходи щодо ефективного використання інтелектуального та творчого потенціалу регіонів
Четвертий	Забезпечення конкурентоспроможності регіонів	Нова економіка; урбанізація; екологічні проблеми; міграційні процеси; підвищення рівня життєвих стандартів	Удосконалення інноваційної, соціальної інфраструктури; сприяння розвитку кластерів; підтримка людського капіталу; формування якісного культурного середовища регіону

Отже, застосування еволюційного підходу при формуванні механізмів регіонального розвитку, з одного боку, забезпечує готовність регіональних суб'єктів до їх впровадження, а з іншого, – стримує необхідні соціально-економічні та інтеграційні процеси, оскільки помітні трансформації соціально-культурних та економічних орієнтирів суспільства потребують тривалого часу. Тому сучасні механізми регіонального розвитку повинні бути побудовані з урахуванням загальних закономірностей територіального розвитку, ступеня готовності регіонів до застосування механізмів більш високого рівня, але у будь-якому випадку вони повинні бути динамічними і враховувати новітні тенденції суспільного розвитку.

На думку І. Чухно, основними напрямками публічного управління сталим розвитком регіонів України в умовах глобалізації, здійснюваного з урахуванням засад концепції сталого розвитку та особливостей сучасного стану та проблем регіонального розвитку в нашій державі мають бути:

– активна гуманітарна, соціальна й культурна політика держави щодо подолання сформованих у суспільстві уявлень та стереотипів відносно глибини та гостроти існуючих соціальних, культурних, політичних та економічних протиріч між окремими регіонами нашої держави;

– міжрегіональна інтеграція, що сприятиме послабленню економічних, соціальних, культурних та політичних протиріч між регіонами та може стати дієвою основою для підвищення економічного потенціалу країни в цілому;

– підвищення рівня самостійності регіонів в управлінні питаннями власного розвитку, що вимагає як перерозподілу владних повноважень в бік зростання управлінського впливу органів місцевого самоврядування, так і змін в фіскальній політиці і розподілі бюджетних надходжень в бік посилення місцевих бюджетів, що фінансово підтвердить та забезпечить реалізацію наданих регіонам повноважень в управлінні власним розвитком;

– підтримка та стимулювання інноваційно-інвестиційного розвитку економіки, так як саме така її направленість дозволить сподіватися на

стабілізацію економічної ситуації та створення потенціалу для конкурентоспроможності та зростання економіки в нових умовах;

– активне залучення місцевих громад, інститутів громадянського суспільства до вирішення стратегічних та поточних питань регіонального розвитку (як на етапі планування, розробки стратегій, так і на етапі реалізації стратегій і планів), в тому числі через застосування інноваційних підходів та сучасних управлінських інструментів, зокрема створення та підтримка кластерів, державно-приватного партнерства, єврорегіонів та інших форм міжрегіонального співробітництва, впровадження електронного врядування, підвищення відкритості публічного управління тощо [7].

У цілому погоджуючись із представленими пріоритетами, вважаємо за доцільне застосувати й адаптаційний підхід до вдосконалення публічного управління сталим розвитком регіонів в цілому та окремих механізмів такого управління в добу глобалізації зокрема.

Адаптація в даному контексті передбачає формування такої системи організації влади, яка відповідає умовам розвитку сучасного світу і співвідноситься з мінливістю нових геополітичних стратегій. Адаптація також розглядається як процес зміни соціально-економічних, політичних та організаційних форм життєдіяльності держави. Водночас адаптація як процес прилаштування до зовнішнього середовища системи публічного управління передбачає певну її організаційно-функціональну залежність від такого середовища. Вона характеризує не лише прийняття критеріїв та умов певної ситуації, але і соціально-економічне та політичне освоєння зміни певного типу цілісності системи суспільних відносин (адаптація до нового соціального устрою), а також і здатність узгодити власні умови розвитку. Усе це повною мірою стосується і публічного управління сталим розвитком регіонів.

Проблематика адаптації держави до умов глобальної інтеграції сьогодні активно вивчається вітчизняними науковцями, обґрунтовуються різні підходи та види адаптації. Наприклад, складовими елементами *системної глобальної* адаптації є прийоми, способи та стратегії адаптації. Способи адаптації держави

до умов глобальної інтеграції визначаються ієрархією цінностей, притаманною для певного типу суспільного розвитку, а також і цінностями, пріоритетними для певного інтегративного об'єднання. Розрізняють також “позитивну” адаптацію, яка відбувається за рахунок власних можливостей, і “негативну”, яка зводиться до можливості здійснення адаптації за рахунок ресурсу інших регіонів та держав.

Разом з тим Р. Войнович зазначає, що глобальна інтеграція являє собою об'єктивний процес, уникнути якого не вдається жодній країні світу, тому кожна з держав, аби вписатись у структуру сучасного світу, має вдаватись до такої форми адаптації, яка найбільшою мірою відповідає її національним та геостратегічним інтересам. На думку науковця, найбільш ефективною формою адаптації публічного управління до умов глобалізаційного розвитку сьогодні є *прагматична* адаптація. Це така форма адаптації, яка враховує особливості розвитку національної системи публічного управління, здійснюючи її корекцію відповідно до умов глобальної інтеграції. Тобто тут держава здійснює корекцію своєї соціально-економічної, політичної та духовної сфери таким чином, аби це не перешкоджало стратегії її розвитку і водночас дозволяло їй виступати повноправним суб'єктом глобального об'єднання [1].

Висновки з даного дослідження і перспективи подальших розвідок у цьому напрямку. Успішність розвитку держави неможлива без успішного розвитку територіальних громад, місцевого розвитку і сталого розвитку регіонів. В умовах глобалізації необхідним є ефективно публічне управління сталим розвитком регіонів, що неможливе без застосування ефективних механізмів його реалізації. Процеси глобалізації висувають нові вимоги до системи функціонування національних систем публічного управління на всіх рівнях, які мають стати дієвим та ефективним засобом у вирішенні складних міжкультурних суперечностей, особливо тих, які виникають у процесі гармонізації механізмів спільного функціонування національних держав у світовому просторі, налагодження ефективних форм взаємодії. Усе це повною мірою може стосуватися й регіонального розвитку, так як взаємодія

між економікою регіонів і національною економікою в сучасних умовах характеризується піднесенням ролі місцевого самоврядування та розширенням повноважень регіонів у сфері міжнародної ініціативи. Це означає, що регіони стають безпосередніми учасниками глобалізаційних процесів. Отже стає зрозумілим те, що ефективність розвитку регіонів сьогодні (в умовах глобалізації) не може бути досягнута тільки на основі розв'язання внутрішніх соціально-економічних проблем. Зважаючи на викладене вище, доцільним вважаємо застосування саме адаптаційного підходу до вдосконалення механізмів публічного управління сталим розвитком регіонів у контексті глобалізації, розуміючи «механізм управління» як систему, призначену для практичної реалізації прийнятих рішень, що має визначену структуру, методи, важелі, інструменти впливу з відповідними ресурсним забезпеченням. Перспективами майбутніх досліджень у цьому напрямку можуть бути обґрунтування конкретних видів адаптації для вдосконалення механізмів публічного управління сталим розвитком регіонів у контексті глобалізації, а також вироблення пропозицій до проекту програмного документа, який би відображав адаптаційні можливості держави та регіонів. Адаптація як процес, спосіб і результат прилаштування системи публічного управління на різних рівнях до нових умов є своєрідною відповіддю викладкам глобалізації.

Список використаних джерел

1. Войтович Р. Вплив глобалізації на систему державного управління (теоретико-методологічний аналіз) : монографія / за заг. ред. д-ра філос. наук, проф. В. М. Князева. Київ : Вид-во НАДУ, 2007. 680 с.
2. Волинський Г. Про конкурентні переваги в умовах глобалізації *Економіка України*. 2016. № 12. С. 37–41.
3. Лашук О. Механізми державного управління розвитком регіону в контексті децентралізації владних повноважень : автореф. дис. ... канд. наук держ. упр. : 25.00.02. Чернівці, 2019. 21 с.
4. Медведовська Т. Регіональний розвиток країни у контексті світових глобалізаційних економічних тенденцій та європейської інтеграції України. URL: <http://global-national.in.ua/vipusk-3-2015/432-medvedovska-t-p-regionalnij-rozvitok-krajini-u-konteksti-svitovikh-globalizatsijnikh-ekonomichnikh-tendentsij-ta-evropejskoji-integratsiji-ukrajini>.
5. Павлюк Н. Децентралізація влади як основа удосконалення організаційно-правового механізму публічного управління. *Ефективність державного управління*. 2016. Вип. 4. С. 183–190.

6. Становлення механізму публічного управління розвитком сільських територій як пріоритет державної політики децентралізації: *матеріали Міжнар. наук.-практ. конф. (4 грудня 2018 р., Житомир)*. Житомир: ЖНАЕУ, 2018. 557 с.

7. Чухно І. Основні напрями державного управління регіональним розвитком на засадах сталості. Інвестиції: практика та досвід. 2015. № 6. С. 136–140.

References

1. Voitovych, R. (2007) Vplyv hlobalizatsii na systemu derzhavnoho upravlinnia (teoretyko-metodolohichniy analiz) [The impact of globalization on the system of public administration (theoretical and methodological analysis). V.M. Kniaziev (Ed.). Kyiv: NADU [in Ukrainian].

2. Volynskiy, H. (2016). Pro konkurentni perevahy v umovakh hlobalizatsii [On competitive advantages in the context of globalization]. *Ekonomika Ukrainy – Economy of Ukraine*, 12, 37–41 [in Ukrainian].

3. Lashuk, O. (2019). Mekhanizmy derzhavnoho upravlinnia rozvytkom rehionu v konteksti detsentralizatsii vladnykh povnovazhen [Mechanisms of state management of regional development in the context of decentralization of power]: *Extended abstract of candidate's thesis*. Chernihiv [in Ukrainian].

4. Medvedovska, T. (2015). Rehionalnyi rozvytok krainy u konteksti svitovykh hlobalizatsiynykh ekonomichnykh tendentsii ta yevropeiskoi intehratsii Ukrainy [Regional development of the country in the context of world globalization economic trends and European integration of Ukraine]. URL: <http://global-national.in.ua/vipusk-3-2015/432-medvedovska-t-p-regionalnij-rozvitok-krajini-u-konteksti-svitovykh-globalizatsiynykh-ekonomichnykh-tendentsiy-ta-evropejskoji-integratsiji-ukrajini> [in Ukrainian].

5. Pavliuk, N. (2016). Detsentralizatsiia vlady yak osnova udoskonalennia orhanizatsiino-pravovoho mekhanizmu publichnoho upravlinnia [Decentralization of power as a basis for improving the organizational and legal mechanism of public administration]. *Efektivnist derzhavnoho upravlinnia – Efficiency of public administration, issue 4*, 183–190 [in Ukrainian].

6. Stanovlennia mekhanizmu publichnoho upravlinnia rozvytkom silskykh terytorii yak priorytet derzhavnoi polityky detsentralizatsii: materialy Mizhnar. nauk.-prakt. konf. (4 hrudnia 2018 r., Zhytomyr). Zhytomyr: ZhNAEU, 2018. 557 p. [in Ukrainian].

7. Chukhno, I. (2015). Osnovni napriamy derzhavnoho upravlinnia rehionalnym rozvytkom na zasadakh stalosti [The main directions of public administration of regional development on the basis of sustainability]. *Investytsii: praktyka ta dosvid – Investments: practice and experience*, 6, 136–140 [in Ukrainian].

Bodnar Kateryna Vitaliivna,

postgraduate student of the Department of Economic Policy and Management,

KRIPA NAPA, Kharkiv

ORCID 0000-0001-8559-5112

Improving the mechanisms of sustainable development public governance of Ukrainian regions in the context of globalization: an adaptive approach

The success of state development is impossible without the successful development of territorial communities, local development and regions' sustainable development. In the context of globalization, effective public governance of regions' sustainable development is necessary, and it is impossible without the use of effective management mechanisms.

The processes of globalization make new demands on the system of national public administration systems' functioning at all levels, which should become an effective and efficient means of resolving complex intercultural contradictions, especially those arising in the process of harmonizing mechanisms of nation states' joint functioning in the world. Coordination of relations between states and the establishment of cooperation effective forms are also important.

All this may fully apply to regional development, as the interaction between the regional and national economy in modern conditions is characterized by increasing role of local government and expanding the regional full powers in the field of international initiative. The effectiveness of regions' social development today (in the context of globalization) can not be achieved only on the basis of solving internal socio-economic problems. We consider it appropriate to apply an adaptive approach to improving the public governance mechanisms of regions' sustainable development in the context of globalization, understanding the "governance mechanism" as a system designed for practical implementation of decisions, which has a certain structure, methods, levers, tools, object of management; with appropriate legal, regulatory and information support.

Prospects for future research in this area are to identify and justify the types of adaptation to improve public governance mechanisms for sustainable regional development in the context of globalization, as well as to develop proposals for a draft policy document that would reflect the adaptive capabilities of the state and regions. Adaptation as a process, method and result of adapting the system of public administration at different levels to new conditions is a kind of response to the globalization's call-in.

Keywords: sustainable development of regions, public governance of regions' sustainable development, globalization, mechanisms of public governance of regions' sustainable development, adaptation.

Надійшла до редколегії 20.05.2021 р.

